

Seekordsed talgud algasid Lihula bussijaamas möödakäijate takseerimisega. Ümbruskonnas ringi lonkivad tööka näoga seljakotiinimesed, kes piisavat vastupanu ei osutanud, laaditi autodesse ja sõideti siis Keemu sadamasse. Kui rahvasumm ja aukartustäratavalt suur kolakuhi lõpuks kahte lappajasse laaditud sai, algaski see päris sõit Kumarile. Ei oska öelda, millega veetis sel pikal teekonnal aega teine paatkond, meie kuulasime paadipäras püsti seisva Aleks Lotmani põhjalikku ettekannet rannaniitudest, lammastest ja veistest. Hülgeid nägime ka, nii mõnelegi oli see esimene juhus neid suuri mereimetajaid looduses oma silmaga näha.

Kumari oli armas nagu ikka - täis tuult, päikest, põldmarju ja kadakaid. Neid viimaseid pidi pärast meie külaskäiku küll tunduvalt vähem olema saama.

Jätkati mullu pooleli jäänud talgutamist kaguneemel. Kui kadakakännud lõpuks kõdunevad, saab seal olema tõeliselt kena rannaniit, mida ilmestavad üksikud hoolega valitud ja eriti ilusad kadakad. Teine töögrupp asus põhjatipul kasvavate kadakate kallale, sinna rajati suur korralik siht. Ka konnatiigi parandamistööd jätkusid - servi sai tasandatud ja uusi kanaleid-lompe kaevatud. Kes tööd teha ei viitsinud, kamandati põldmarju noppima. Neid kasvab Kumaril tõesti ohtralt ja tänu usinatele korjajatele oli laagriplatsil alati ämbritäis marju sööjaid ootamas.

Seltskonnakroonikasse peab märkima, et sel suvel oli Kumarilaiul kuningriik. Oli kuningas ja suur hulk igasugu ministreid. Öhtuid veedeti nagu ikka lobisedes. Seekord olid paljud ka nikerdamispisikust nakatunud, suur hulk puulusikaid, võinugasid, pudrunuiasid ja isegi toole sai valmis meisterdatud. Rajati ka tähtis asutus, mis saarel seni puudunud - peene nimega Beldick, kunstipäraselt pilliroost punut seintega ja puha.

Ka Tondirahu külastati, sõuti ka Sipelgarahule (aerudel oli muide transpordiminister). Selleks sõiduks kulus päris palju aega, nii et teele asusime päikesepaistelise ilmaga, naasesime aga kesk algavat paduvihma, ise ja laagrisse laokile jäetud asjad täiesti märjad. Hiljem sai äikesevihmast lihtsalt vihm. Kui telgis konutada enam ei viitsitud, mindi taas tööle. Üheks ajendiks lisaks külmale oli muidugi asjaolu, et kui enne oli laid olnud krõbekuiv, nii et suurte sädemeid pildivate lõkete tegemine oli üsnagi ohtlik olnud, siis nüüd saime võimaluse suured kadakakuhjad ülejäänud saarele ohutult ära põletada.

Aeg läks taas kui linnutiivul ja oligi peagi aeg lahkuda. Taas tuttav kadakakett ja ... ärasõit. Sellega ei olnud üritus aga siiski veel lõppenud. Nimelt olid hiljuti Eestisse jõudnud kolm kauaoodatud shoti mägiveist, loomatõug, kellest loodetakse suurt abi rannaniitude taastamisel. Ja meie olime Matsalu rahva poolt lahkelt palutud neid rannakarjamaale vaatama. Tee sinna viis üle Lotmani hobuse karjamaa. Läksimegi siis hanereas, hobune nii suurest inimhulgast hullunult ringi tormamas, Aleks ise kusagil kaugel-kaugel hõikamas: "Ärge kartke, ärge kartke". Aga need "shotlased" olid tõesti igati vahvad tegelased - pisikesed (veiste kohta muidugi), tohutusuurte kõverate sarvede ja pika punase krussis karvaga. Võrratult ilusamad kui sealsamas kõrval olnud juhminäolised herefordid.

Siis veel soovijaile traditsiooniline saun LK keskusel ja lubadused kohtuda järgmistel talgutel. Kaugemalt tulnud viivitasid lahkumisega järgmise hommikuni, päris viimastele sai veel osaks

ekskursioon Matsalu luhale.

[Pilte talgutest..](#)